

Pan Dolnopolský si pečlivě utáhl kolem krku šálu.

Byl to povahou, postavou i obydlím typický dubňák, takový, kterého v dnešní době potkáte jen zřídka.

Vysoký přes metr devadesát, hlava kulatá, jen vlasy už ne tmavě hnědé, ale úměrně k věku zešedlé.

„To je mi čert dlužen,“ pravil pan Dolnopolský své ženě. „Snad už by se beze mě mohli v úřadě obejít.“

Paní Dolnopolská ani nezvedla oči od karet. Ne že by se soustředila na pasiáns tolik, že by nevnímala, co jí manžel sdělil. Slyšela ho velice dobře. Ještě před dvěma týdny by se na něj obořila, ať klidně zůstane doma, že stačí, aby si promluvil s vedoucím panem Wettermetterem, a nemusí už do kanceláře jednou provždy.

Minulý týden se ovšem stalo něco, co ji od jakýchkoli připomínek odradilo.

Pan Dolnopolský byl penzionovaný berní úředník. Vzhledem k tomu, že jeho práce v oddělení daňových nedoplatků byla jeho jediným koníčkem, nechtěl se s ní jen tak rozloučit.

Pod průhlednou výmluvou, že musí předat veškeré dosud neuzavřené spisy svým kolegům, nepřestal, ač penzionován, do úřadu docházet. A jak to tak bývá, pokud jste opravdu důslední, stane se z výstřelku zvyk, ze zvyku pravidlo, z pravidla tradice a z tradice zákon.

Pan Dolnopolský tedy docházel každé pondělí a středu do kanceláře, kde se věnoval čtení denního tisku, hře v dámu, a zejména pak sdělování svých hlubokých vědomostí děvčatům z podatelny.

Minulý týden se staly vlastně dvě věci. Pan Wettermetter, vedoucí oddělení pana Dolnopolského, byl povýšen

do úřadu staršího rady finanční policie, a tudíž přeložen do hlavního města. Na jeho místo nastoupil pan Houška, který putoval opačným směrem. Pro upřesnění z hlavního města, ne z úřadu staršího rady.

Pan Houška si ještě toho dne, kdy poprvé usedl do mohutného, starosvětského křesla, pozůstatku páně Wettermetterovč, zavolal pana Dolnopolského a sdělil mu, že již není jeho výpomoci v takovém rozsahu zapotřebí a že bude prozatím úplně stačit, pokud bude docházet pouze v pondělí. A že o dalším fungování pana Dolnopolského si při nejbližší příležitosti pohovoří.

Takový vývoj událostí měl na pana Dolnopolského neblahý vliv.

Právě proto paní Dolnopolská nijak nezareagovala na manželovu poznámku. Teprve až když se s ní rozloučil, již v klobouku, vyzbrojený vycházkovou holí a aktovkou, odpověděla mu na pozdrav, jak se sluší a patří.

Pan Dolnopolský vyšel ze dveří a rázně vykročil do ulice. Ani ve snu by ho v tu chvíli nenapadlo, že tato cesta do kanceláře je jeho poslední a na své pracoviště nedorazí.

Měl se stát totiž jednou ze tří obětí událostí, ke kterým se právě schylovalo. Co povídám, schylovalo: událostí, které již byly v plném proudu.

Listopad toho roku byl obzvláště teplý. Proto pan Dolnopolský vůbec neuvažoval, že by si zavolal drožku, nýbrž se vydal do kanceláře pěšky.

Bylo-li by blátivo, vydal by se po dlážděném chodníku k Obchodní třídě, po ní by pokračoval až ke Ztepilému

náměstí, kde by odbočil na Soví ulici, jež by ho dovedla až k bernímu úřadu.

Protože země byla suchá jak troud, vydal se pěšinou, která ho přivede přímo na Soví ulici, a tím mu zkrátí cestu o dobrých pět minut.

Pan Dolnopolský kráčel tak rozvážně, jak to jeho věk a postavení vyžadovaly, a v myšlenkách se věnoval jednomu zapeklitému případu odpočtu daně z lihu.

Byl zřejmě poněkud roztěkaný, neboť pokud by se opravdu plně soustředil na problematiku přepočtu poměrných koeficientů, nebyl by si všiml, že stranou pěšiny trčí z listí věc dosti nepatřičná.

Lakovaný dámský střevec.

Pan Dolnopolský prokázal mimořádnou duchapřítomnost. Aniž se zdržoval jakýmikoli zbytečnými projevy svého, v tuto chvíli drobně vykolejeného já, přidal rázně do kroku. Leckterý neuctivý pozorovatel by mohl říci, že přímo pelášil.

Na Soví ulici se tak pan Dolnopolský málem srazil se strážníkem.

Tento bodrý muž jménem Johan Müller se zprvu zdráhal podniknout kroky, které po něm pan Dolnopolský požadoval. Bránil se tím, že bota odhozená do listí nevyžaduje policejní pozornost. Teprve když ho pan Dolnopolský několikrát ujistil, že v botě, a to říká se vsí vážností, je i noha, Müller povolil.

Zadržel pekařského učně, který na bicyklu rozvážel čerstvé housky, a vyslal jej nejprve za doktorem Sauerkrautem, nejbližším to lékařem, a posléze na policejní stanici v Úzké uličce pro vrchního strážmistra Kožíška.

fig.1

Pak se společně s panem Dolnopolským vydal zpět k ohlášenému nálezu.

Veškeré obavy pana Dolnopolského, kterými se cestou zpět zabíral, se ukázaly jako neopodstatněné. Znovunalezení boty jim nedalo žádnou práci. Strážník Müller pana Dolnopolského vyzval, aby setrval na pěšině, a sám se vydal obhlédnout nález zblízka.

Bližším ohledáním seznal, že by zde kromě boty a nohy měl být i zbytek těla a snad i vcelku, což v současné situaci považoval za pozitivní zjištění. Přidřepł a shrnul listí z místa, kde předpokládal, že bude hlava nebožky.

A skutečně! Odhalil bledou tvář mladé ženy.

Ačkoliv to samozřejmě netušil, jednalo se o sedmadvacetiiletou Otýlii Szemberovou, stylistku zaměstnanou v nedalekém salonu Žofie.

Vzhledem k tomu, že nemohl pro dotyčnou udělat nic užitečného, a naopak jeho další pohyb by dozajista napáchal mnoho škody v neprospěch budoucího vyšetřování, vrátil se strážník zpět na pěšinu, aby vyčkal příchodu svého nadřízeného a lékaře.

Druhý jmenovaný dorazil jako první.

Doktor Sauerkraut byl tak kulatý, jak jen to fyziognomie dovoluje. Přes tento utěšený tvar se pohyboval velice svižně, což zřejmě pomáhalo zachraňovat životy jeho pacientů. Aniž se vůbec zastavil, pozdravil oba přítomné pány, a podobně jako před chvílí strážník Müller klekl si k tělu ženy.

Na zem položil svou naditou lékařskou brašnu a otevřel ji.

Z jejích útrob vytáhl cvikr, nasadil si jej na nos a dotázal se: „Tak co to tady máme?“

Nato se slečna Szemberová posadila.

Ke cti pana Dolnopolského je dlužno dodat, že nevykřikl, neomdlel, ba ani neupustil svou vycházkovou hůl.

Z jeho úst se pouze vydralo tlumené: „Huf!“

Stejně tak strážník Müller si víceméně zachoval důstojnost hodnou uniformy, kterou nosil. Na obličejích se mu pouze objevil poněkud hloupý výraz, který se rapidně zhoršoval s tím, jak si uvědomoval, co si asi vyslechne od svého nadřízeného.

Doktor Sauerkraut nereagoval vůbec. Pouze se slečny zdvořile zeptal: „Jak se cítíte?“

Slečna Szemberová se na něj nepřítomně podívala a zamumlala: „Je tam mrtvola, tam dál...“ a znovu upadla do mdlob.

Tato věta probrala strážníka Müllera z úleku. Stále tu tedy byla naděje na objevení mrtvého těla, což by ho zřejmě zachránilo od skutečnosti, aby mu byl další půlrok krácen plat. Takže zatímco doktor Sauerkraut lovil z brašny čichací sůl a pan Dolnopolský se snažil vyrovnat se s vývojem věcí, strážník se rozvážně vydal dále po pěšině.

Urazil jen pár kroků a musel dát slečně Szemberové za pravdu.

Pod listím se rýsovala mužská postava smutně zakončená vyčuhujícími patami lakýrek. V místě, kde měl nešťastník záda, bylo žlutozlaté listí zbarveno dočervena. Krví.

Pan Dolnopolský se nyní stal svědkem velkých policejních manévřů. Postupně přijel velitel okrsku, velitel četnictva, vrchní policejní rada, vyšetřující soudce a nakonec i sám policejní ředitel.

Příjezdy a odjezdy těchto pánů a všeobecné hemžení jejich podřízených sledoval zpozzdálí a jistě byste si mysleli, že zcela bez zájmu.

Pan Dolnopolský byl ovšem přes své povolání, ačkoli on by vám sdělil, že právě díky němu, zvidavý člověk. Brzy si udělal o celé situaci obrázek. Z útržků rozhovorů, které vyslechl, zjistil, že zcela nedávno byl do města převezen jistý policista, specialista na vyšetřování hrdelních zločinů.

Ten měl nahradit nedávno penzionovaného vrchního policejního radu, který měl právě takovéto případy na starosti. Podle toho, co vyslechl, byla tato akvizice přijímána s rozpaky, neboť takových závažných zločinů se ve městě odehrávalo jen málo, a navíc drtivá většina z nich měla triviální řešení. Bralo se to jako úlitba novému policejnímu radovi, který na rozdíl od svého předchůdce neměl tak dobrodružnou povahu a ze všeho nejvíce si hleděl pečlivě úřední práce. A nedalo se říci, že by za tento povahový rys nezískal páně Dolnopolského sympatií.

„Vy jste našel tělo?“ oslovil ho náhle někdo za jeho zády.

Po dnešních zážitcích se pan Dolnopolský už nelekl. Obrátil se na mluvčího a uviděl nevysokého, štíhlého mladého muže. Oblečený byl podle poslední módy z hlavního města: nasoukal se do žaketu s nepříliš pečlivě uvázaným askotem, na hlavě měl černý cylindr a oběma rukama ukrytýma v bílých kožených rukavicích svíral vycházkovou hůl, jejíž hlava vypadala pozlaceně.

Panu Dolnopolskému blesklo hlavou, že se určitě jedná o nějakého novináře, nicméně než se stačil rozmyslet, zda

je vhodné vybavovat se na místě činu s reportéry, odpověděl: „Dobrý den,“ aby dal tomu mladíkovi na srozuměnou, že nestoudné vynechání pozdravu z jeho strany bylo zaznamenáno a přičteno mu k tíži. „Obávám se, že ne. Tedy alespoň ne tělo, o které vám jde.“

„Och, jak přesně se umíte vyjadřovat!“ zvolal mladík. „Bude z vás báječný svědek. Možná i podezřelý! Povězte, zabil jste toho chudáka?“

Pan Dolnopolský toho měl tak dost. Přesto si udržel klidný hlas a mladíkovi odvětil: „Nevím, kdo jste a co tu děláte, nicméně považuji náš rozhovor za uzavřený!“ Odvrátil se od něj s nadějí, že si jej brzo všimne nějaký policista a vyhodí ho.

K nelibosti pana Dolnopolského se mladík prosmýkl před něj, a aby toho nebylo málo, zazubil se na něj.

„Jsem inspektor Hasengap a právě jsem se ujal vyšetřování tohoto případu.“

Pan Dolnopolský byl zaskočen, nicméně při pohledu na služební průkaz mladého inspektora se v něm ozval dril státního zaměstnance a bez jakýchkoli problémů mladému muži vylíčil svou ranní cestu do práce a okolnosti objevu těla paní Szemberové, aniž přitom jakkoli reagoval na jeho impertinentní otázku.

„Zajímavé, zajímavé,“ odvětil mladý inspektor. „To by bylo skutečně velmi komplikované, zabít toho nebožáka a pak čekat, až tělo někdo objeví, ale vy byste to určitě zvládl, jste od pohledu velmi rafinovaný.“

Nicméně jste spěchal do práce,“ dodal po krátké odmlce. „Takže si vás budu bohužel muset škrtnout ze seznamu podezřelých.“